

Bahtiyar mı Suçlu

— sürgünadam · 03 Ekim 2021

Yaşanmış bir hayatın; yürek burkan, mide bulandıran, kendimizi sorgulatan, hazin hikâyesi...

BAHTİYAR MI SUÇLU

Kararmış bahtı gibi, kara geceyi örtmüş üstüne,
Acılarını, hüznlerini yastık yapmış,
Kıvrılmış yatıyor kartondan döşeğine,
Kapatmış gözlerini, küsmüş doğacak güne.
Kime ne anlatsın, dinleyen yok ki, anlasınlar hâlimden,
Üstü başı kir pas içinde, sokak çocuğu işte.

Yasak bir aşkın acı meyvesi...
Issız bir ormanda doğurup, sarmış siyah beze
Çakala kurda yem olsun diye, ormana atmış,
Dinden, imandan bîhaber, vicdansız annesi,
Bekçiler bulup teslim etmişler, şehrin karakoluna.
Bahtiyar, koymuşlar adını polisler,
Kaydını yapmışlar kimsesizler yurduna.

Gülücükler bırakmış somurtan yüzlere,
Ne yaptıysa olmamış, sevdirememiş kendini,
"Veled-i zînâ" deyip, itip kakmışlar sabiyi.
Esirgemişler şefkati, merhameti, sevgiyi,
Öğrenememiş sevmeyi sevmeyi,
Çok görmüşler, Bahtiyar'a gülmeyi,
Günahsız yüreğini, kinle karartmışlar.

Hiç bir aile sahiplenmemiş kadersizi,
Baba bellemiş yurt müdürünü uzun zaman,
Daha on iki yaşındayken, makam odasında,
Hoyratça kirletilmiş, baba dediği sapık tarafından,
Yurdun bekçisi öğrenmiş nasılsa hâdiseyi,
Güvenini kazanmak için bîçârenin
Her gün hâlini hatrını sormaya başlamış,
Kime inansın, kime güvensin Bahtiyar,
"Amca" diye, şefkatine sığındığı bekçi de,

Döverek aynı sapıklığı yapmış kulübesinde.

Ne yapsın, ne etsin, nerelere gitsin Bahtiyar?
Tutunduğu bütün dallar elinde kalmış,
Güvendiği yüce dağlara karlar yağmış.
Gidecek yeri, sığınacak bir kapısı hiç olmamış.
Çocuk yüreği, bu iğrençliğe fazla dayanamamış,
Bir gece yarısı, atlatmış bekçiyi, yurttan kaçmış.

Uzun süre çöplerden bulduklarıyla doyurmuş karnını
Yalvar, yakar, aç, susuz iş aramış aylarca koca şehirde,
Yaratılanı, Yaratan aşkı için sevenler, iş vermemişler.
Karnını doyuracak kadar ufak ufak çalmaya başlamış,
Bir kaç ay içinde, acemilikten kaptırmış paçayı polislere .
Koymuşlar sıbyan koğuşuna, arsız, hırsız Bahtiyar'ı,
Birkaç yıl yatırıp tahliye etmişler hapisneden sokağa.
Bahtiyar yine işsiz, yine aşsız, yine kimsesiz, yine çaresiz.
Yaş on beş, yurdu soymaya kalkmış, bahtiyarsız Bahtiyar,
Gizlice duvardan atlayıp gece yarısı dalmış müdür odasına,
Yükte hafif, pahada ağır ne varsa, doldurmuş fanilasına.
Tam sıvışacakken, bir el, yapışmış ense kökünden saçlarına,
Masa üstündeki zarf açacağını kaptığı gibi Bahtiyar,
Hiç yüzüne bakmadan saplıyor arkasındakinin karnına,
Tam çıkarken kapıdan, zebani gibi biri dikiliyor yoluna,
Elinden atmadığı zarf açacağını, saplıyor O'nun boynuna,
Bahtı gibi kara, gecenin kucağına sığınıp kayboluyor Bahtiyar,

Televizyonlar, gazeteler, hep bir ağızdan çemkiliyorlar;
"Kimliği belirsiz bir hırsız yurt müdürüyle bekçisini vahşice,
Birini karnından, birini boynundan delerek öldürdü" diyorlar.
Aslında, Bahtiyar mı vahşi, vahşiler mi bahtiyar, onu, bilmiyorlar.
Dinlemeden, anlamadan gıyabında, bîçâre Bahtiyar'ı suçluyorlar,
Bahtiyar mı suçlu, biz mi suçluyuz ? Söyleyin ey insanlar !

aslanyılmaz#sürgünadam#